

Popper Péter írt egy zseniális elemzést OV-ről,

Bizalommal és várakozással fogadtam a rendszerváltás magyar módját, reméltem, hogy az ekkori bosszúért lihegő MDF helyett a rokonszenves Fidesz befolyásolja majd a hatalmat, igen, a fiatalok...

És évről évre jobban megharagudtam rájuk.

Mert kiárusították fiatalágukat, tisztaságukat, hitelességüket.

Kiderült, hogy csak választásoktól választásokig terjed a látóterük, soha nem lesz belőlük a szó churchilli értelmében államférfi, csak politikai sakálok csoportja. Valaki egyszer figyelmeztetett:

- Vigyázz! Ezek bűnözők!

Nem hittem el. Ma már tudom.

S Orbán Viktor neve számomra szimbólummá vált.

Egy nyolcvan év óta lezüllött ország még mélyebb politikai lezüllesztésének a szimbólumává. Holott a sors megadta neki a ritka lehetőséget, hogy sarokkő lehetett volna a magyar történelemben. De ő pénzt akart keresni. Népvezér akart lenni. Tündökölni akart az emberek felett. Ezt is megkapta.

Látni fogjuk még, amint eldobott kőként az út szélén hever.

Mindezzel meg kell küzdenem, hogy hozzáférjek az emberhez.

Első blikkre: nagyon csinos, arányos testű, mozgékony csávó, a klimaxos hölgyek öröme. Határozottan erős erotikus sugárzása van, ami még a képernyőn is átjön. Elégedett lehetne a család, ahol férj és apa, ámde mégsem él zárt világban.

Érezhető hogy nem reménytelen a csábító harmadikok esélye. Én az életébe kapcsolódott nő helyében nem bíznék hűségében.

Feltehetően nagyon hiú, legnagyobb réme a nevetségessé válás, ha például leleplezik valamelyik kalandjában vagy tévedésében, kegyetlenül durvává válhat. Folyton figyel, hogy viselkedése, szavai milyen hatást keltenek.

Ezt jól megjátszott spontán magabiztosság takarja, ami váratlan helyzetekben hajlamos szétrepedni, és kikandikál alóla egy szorongó kisember.

Kisembersége kis üzletei által lepleződik le.

Egy igazi államférfi is lehet szélhámos, no de nagystílusú. Adja bérbe a Hortobágyot amerikai tehenészeknek, találjon olajat a Lágymányoson, és kiaknázására alapítson nemzetközi konzorciumot, kössön sok ezer tonna szotyola szállítására szerződést Pápua Új-Guineával, és építsen űrrepülőteret a zempléni hegyek között... - ez igen!

De, lakáscsere-üzelmek, apuka kőbányáinak propagálása, manipulációk a feleség szőleje körül, óvatos simicskázás, ahol nem jönnek rá, édes istenem...

Kisemberségét bizonyítja, hogy amikor elfogy az előre betanult kész szöveg, bizony dermedtő butaságok hagyják el ajakát. Közgazdasági, és finansziális nonszenszek, szobák, és kerekék számát latolgató lózungok, fürdőszobában borotválkozás közben kitalált indián bölcsességek, - "döglött lovat ne sarkantyúzz" színvonalon - és piros-fehér-zöld jelszavak végtelen áradatban.

Persze ha csak ennyi volna, kit érdekelne ez a furcsa szellemű, politikába merült futballista jogászygyerek vagy micsoda. De nem! Orbánban bűvópataként rejtőzik valami zsenialitás is, valami utolérhetetlen szociális intuíció. Néha váratlanul felbukkan, majd még váratlanabban eltűnik. Amikor nagy szükség lenne rá, biztosságot ígérően megjelenik, de amikor utánakap, gyakran a semmibe markol. Ez már a léleknek az a mélysége, ahova nem lehet bekukucskálni. Orbán magányos harca önmaga kísértéseivel.

Majdnem bizonyos, hogy Orbán már régen nem tudja, kicsoda Orbán. És ezt mentségére mondom.

Mert ha tudja, és hidegvérrel váltogatva emeli ki jelmeztárából a különböző vallásokat, politikai stílusokat, polgári vagy forradalmi, sőt ellenforradalmi értékeket, identitáslátszatokat, akkor valóban sötét közéleti maffiózó.

Ám valószínűleg már belegabalyodott önmaga sokféleségébe, s időnként diszkrét külföldi szanatóriumokba kell elvonulnia némi belső nagytakarításra.

Szegényke. Mi lesz vele?

Az élet néha hosszú.

Ilyenkor szeretném megsimogatni buksiját.

Hiszen ez a baj - ahogy nálunk mondják - a megélhetési politikusokkal. Akár annak idején Sztálinnak, nekik sincs hinterlandjuk az egy szál frontvonal mögött. Ha azt áttörik, nincs második, harmadik védelmi rendszer, ahova vissza lehetne vonulni.

Mihez fog majd a vezér és a vezérkar, ha elszivárgott már mögüle a sereg ?

Ezek a Fidesz-fiúk is kik lehetnének egy normális polgári világban? Tehát most kell gazdagodni, markolni, szerezni évekre, évtizedekre előre, mindenáron biztosítani a család jövőjét.

Így lesz, a nagyokat álmodó államférfiből, kicsiket üzletelő családfő, és gondoskodó apa.

Ma már világos, hogy Orbán nem igazán kreatív, nem igazán alkotóképes. A nagy mű megteremtését most a nagy karrier helyettesíti.

S ha egyszer az is elvételük tőle?
Lesz helyette nagy pénz? Nagy foci?
Vagy akkor már felejtetni kell? Alkolhol? Idegösszeomlás?
Nehogy a végén kivirágozzon belőle valami paranoia féle.
Egyszer már majdnem elkezdődött. Felcsúti Szent Viktor, akire Szűz
Mária titokban rábízta Magyarországot. Miket ki nem talál ez a fiú!

Van azonban egy helyzet, amikor félelmessé válik.
Amikor a szakadék, a vereség szélére kerül, de talán még adódhat
túlélési, győzelmű esély. Akkor felébrednek rejtett démonai, vagy
kívülről szállja meg valamilyen tébolyult erő? Munkabírása
ezerszeresére növekszik.
Mint valamilyen megvadult viharmadár száll országhatártól
országhatárig, és vijjogva szólít mindenkit a küzdelemre. Még a
leglustább hívei is felébrednek közönyös álmukból, és tántorogva
indulnak utána. S a megújult sereg majdnem eljut a győzelemig.
S ez a "majdnem" Orbán tragédiájának a lényege.

Rosszindulatúan huhogok?
Dehogy, hiszen éppen elfogulatlanságom miatt rándulnak meg az idegeim,
amikor hallom, hogyan szólítják. "Miniszterelnök úr!"
Orbán, az exminiszterelnök. A virtuális örök kormányfő.
Orbán, aki ma is az, aki tegnap volt.
Mint amikor a 83 éves egykori balerinát ma is művésznőnek szólítják, a
90 éves aggastyánt tábornok úrként tisztelik...

Volt, volt, valamikor réges-régen.

Kell Orbánnak ez a kegyeleti aktus?
Vagy számára ez azt jelenti: Nekünk te vagy a miniszterelnökünk, akkor
is, ha bármilyen stepszli, vagy langaléta tolakodott a helyedre.
S ami igazi együttérzést kelt bennem: Ezt az életformát
elviselhetetlenül fárasztónak érzem. Mert nem Orbán sokkal egyszerűbb,
könnyedebb természetéből fakad, hanem érezhetően csinált. Páncélban
él!
Olyan villogó szemű politikai ellenfelei között, mint egy sziléziai
portyán kalandozó egykori magyar sereg vezére. A csapat erős, és
hűséges, a fegyverzet kitűnő,
még a lovak is bírják. Csak éppen...

Csak éppen örökké nyeregben kell maradni!
Örökké markolni kell a kardot, örökké erősnek kell látszani. Soha nem
adatik meg az elfáradás, a gyengeség bevallásának boldog pillanata,
nem kapja meg azt a simogató melegséget, amikor fülét-farkát
eleresztve eldobja magát egy sátor előtt,

és csak sütteti magát a nappal...

Vezér, nem irigyellek...!